

ИЛЯ ИЛФ, ЕВГЕНИЙ ПЕТРОВ ВЪЛШЕБНАТА ГОЗБА

Превод от руски: Лиляна Минкова, Миряна Башева, 1979

chitanka.info

*(Дискусия за съветската сатира
в Политехническият музей)*

Съветските граждани много отдавна се вълнуват от въпроса: „Необходима ли ни е сатирата?“

Изтормозени от тази мисъл, гражданите спяха твърде неспокойно и в просъница бълнуваха: „Пу, пу, пу, от дявол ме пази, пу, пу, пу, от Блюм^[1] ме отърви!“

Както винаги, на помощ на гражданите се притече изпълнителното бюро на 1-ви Московски държавен университет.

Каквото и да развълнува гражданите: дали проблемът за семейството с едно дете или за взаимоотношенията между половете, дали нервната система или съветската сатира — изпълнителното бюро на 1-ви университет е на поста си и утолява жадуващите със съответната дискусия.

„Дали пък не пресолихме гозбата? — мислеха си организаторите. — Двадесет и пет души участници в дискусията! Не е ли много?“

Оказа се, че не са пресолили гозбата. Дойдоха само половината от включените в списъка сатирици. И гозбата беше спасена.

После се уплашиха да не би публиката да я пресоли. Опасяваха се, че напиралците тълпи от зрители ще прекатурят сергиите на Мосселпрома и малките каменни къщи наоколо, ще нахлуят в Политехническият музей и залата ще е ужасно претъпкана.

Но и тълпата не пресоли. Публиката се държеше кротко, чинно и искаше само едно: час по-скоро да си изясни наболелия въпрос — необходима ли ни е съветска сатира?

Любопитството на публиката бе задоволено незабавно още от първия оратор:

— Да — заяви режисьорът Краснянски, — тя ни е необходима. Залата с облекчение въздъхна.

— Ето, виждате ли — чуваха се гласове, нали ви казвах, че сатирата е необходима. И точно така излезе.

Но спокойната, ясна увереност скоро се смени с тревога.

— Тя не ни трябва — заяви Блюм, — сатирата тоест.

Учудването на публиката беше безкрайно. Върху масата на президиума се натрупа куп бележки: „Дали ораторът, другарят Блюм, не пресоли гозбата?“

В. Блюм се усмихваше безпомощно. Той съзнаваше, смутен, че е направил с гозбата нещо нередно.

И наистина, следващият участник в дискусията, писателят Евг. Петров, нарече В. Блюм чиновник от погребално бюро. От думите му можеше да се заключи, че той оценява постъпките на Блюм като пресоляване на гозбата.

После дискусията се разля като широка плавна река.

След кратката бурна реч на В. Маяковски към трибуната приближи, като се олюляваше, девойка с огромни лъчезарни очи и хвърли на масата небесносиня бележка:

„Защо Вл. Маяковски е толкова груб и нахален и се държа с изказалия се др. Блюм като с животно. Това е непочтено и твърде неприятно за ухото.“

Бележката подействува на Маяковски ужасно потискащо. Направо от дискусията той веднага замина за Ленинград. Впрочем той отдавна трябвало да отиде там по някаква работа.

Писателят Е. Зозуля постъпи твърде хитро. Всички участници в дискусията се придържаха към следното правило: едни казваха, че сатирата е необходима и биваха възнаграждавани с ръкопляскания, а други твърдяха, че сатирата не е нужна и също получаваха своя дял ръкопляскания.

Своенравният Зозуля с откровеността на стар войник заяви, че лошата сатира е ненужна (ръкопляскания), а после със същата прямота добави, че добрата сатира ни е нужна (ръкопляскания).

После повторно се изказа В. Блюм. И пак подчерта, че сатирата не ни е необходима, че тя е вредна. Според него или Гогол, или Щедрин — един от двамата — е пресолил гозбата.

Чула познати имена, залата се оживи и от балкона върху масата падна оригинална бележка: „Дали ораторът не я пресоли?“

Председателстващият Мих. Колцов изстена и за да разсее тежките облаци, които отново се събираха над залата, даде думата на писателя и драматурга В. Ардов.

— Ето ме и мене — каза писателят и драматургът. — Аз съм за сатирата.

И веднага подкрепи мнението си с няколко весели анекдота.

Тъй като времето беше напреднало, той не успя да пресоли гозбата, въпреки че се опита да го стори.

— Падналия не го бият! — каза Мих. Колцов, закривайки дискусията.

Под паднал той подразбираше седящия до него В. Блюм.

Но въпреки миролюбивата си декларация веднага се залови да довърши падналия и успя да го направи.

— Ето на, видяхте ли! — повтаряха си един на друг зрителите.
— Нали ви казвах, че сатирата е необходима. И точно така излезе.

---

[1] В. Блюм — съветски театрален и музикален критик. — Б.пр.

↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.